

Isten hallgatása

Bevezető igék:

Igen, jönnek napok – mondja az Úr, az Isten –, amikor éhséget bocsátok a földre: éhséget, de nem kenyérre, szomjúságot, de nem vízre, hanem az Úr szavának hallgatására. Vándorolnak az egyik tengertől a másikig, kóborolnak északtól délig, keresik az Úr szavát, de nem találják. Ám. 8. 11-12.

Ha kerestek, megtaláltok, föltéve, hogy szívetek mélyéből kerestek. Megengedem majd, hogy megtaláljatok – mondja az Úr. Jer. 29. 13-14.

Az Ószövetségben találkozhatunk Isten büntetéseinek számos módozatával. Számos szenvedés és nélkülözés, pusztulás szerepel, mint Isten haragja, de akár haszontalan vágyak felszítása. Egy különösen minősített „büntetésre” bukkanunk Ámosz könyvében. Isten saját szavára bocsát éhséget és szomjúságot, melyre nem találnak enyhülést.

Milyen büntetés már ez? Voltaképpen Isten születésünktől belénk ülteti az utána való vágyat Ágoston szerint („A te indításod az bennünk, hogy gyönyörűség dicsérnünk téged, mert magadnak teremtetél minket, s nyugtalan a szívünk, míg csak el nem pihen benned.”). Minden élvezetben, boldogságban vagy remélt forrásától ezt várjuk, ezt üldözzük. A Prédikátor könyvében olvashatjuk, hogy az ember minden irányú késztetése, iparkodása idővel mindig hamis boldogságnak bizonyul, ami nem ad teljességet, kielégülést.

Vajon szándékosan teszi ezt? Hm. Adományai mögé rejtőzne Isten? Hiszen ajándékai lesznek mindig bálványaink, melyekkel jól nem lakunk, szomjunkat nem oltjuk. Éhségünk, szomjunk megmarad, hiszen csak Ő olthatja, miként a pillangók hernyói is csak azzal a növényvel enyhíthetik éhségüket és fejlődnek, ami meg van írva nekik. Ő odaadja magát, hogy a teljességet elérjük, de nekünk csak az ajándékai kelljenek. Mintha az esküvő után csak a gyűrűt vinné a vőlegény nászútra. Ebben az igében is azt sejtem érezni, hogy ismét csak nem Isten büntetéséről van szó, hanem magunk büntetéséről, mikor mindenben az Ő szavát hallhatnánk, csak rá nem figyelünk. Helyette mindenre hallgatunk, de sóvárgásunk nem enyhül, inkább növekszik

Másutt azt olvassuk, hogy ha igaz szívvel keressük, megmutatja magát nekünk.

Hitünk nem érdem, nem jutalom, nem fáradságos munka gyümölcse, hanem kegyelem. Sok éves kutakodásom van ebben, mert kerestem a magyarázatot, a kulcsot, a mikéntjét a megtérésnek vagy a szemek felnyitásának. Isten szavának rendíthetetlen keresése, kutatása sem hozza meg feltétlen gyümölcset, míg nem egyszer a látszólag érdemtelen, bűnös és balga emberek életébe csap le, mint a villám. Én is rendületlenül kerestem a valamit, mikor éhes voltam és szomjas, de még azt sem tudtam mire és mikor már azt hittem, hogy találtam valami kis szivárgó erecskét, amiben ujjaim épp csak nyirkosak lettek, akkor szakadt át a gát egyre bővülő hasadékon. Ismertem azonban olyat, akiben Isten valóban nagy szomjúságot élesztett, de keresése ellenére sem nyitotta meg a csapot. Számunkra érthetetlen és logikátlan Isten gondolkozása, szándéka, buzdítása, időzítése, azonban üzenetünk van, hogy mindenkinek oda akarja magát adni. Mit jelenthet az ígéret szerinti tiszta szívvel való keresés, mely kinyitja az ajtót? Alighanem az önfeláldozó szív, amely nem azért keres, mert vágyai vannak, vagy félelmei, hanem mert Téged szeretne látni Magadért, minden elvárás és

előfeltétel nélkül. Mily meglepő! Vajon nem ilyen szeretetre áhítozunk embertársaink köréből? Pál vajon nem ilyesmi szeretetről ír himnuszában?

Visszatérve az olthatatlan szomjúságra, Isten szavára, mit jelenthet?

Talán ismerjük azt az élményt, mikor megbántunk valakit, az nem támad vissza, nem harcol az igazságaért, hogy nem ő a bűnös, hanem éppen mi. Nem is hagy minket el, nem csapja ránk az ajtót hangosan és távozik el életünkben, hanem teszi kapcsolatunkban a dolgát továbbra is, csak elhallgat. Sokszor ez még bősztőbb, mintha harcolni kezd, mintegy ellenállásával, gorombaságával bizonyítva azt, hogy bűnös és hibás logikával magunkat felmentve következtethetünk arra, hogy akkor mi vagyunk a jók, az igazak, miután letaszítottuk őt a jó útról. Elviselhetetlen, ha ő az alázat és a szeretet útján marad, de elhallgat. Mi van, most megsértődtél? Még te sértődtél meg?! Számtalan újabb vádat fogalmazunk meg. De ha azt mondja, igazunk van és bocsánatot kér, az talán még dühítőbb, valamiért gúnyt érzünk ki a hangjából, hiszen valahol nem is várjuk el, hogy igazat adjon nekünk, mert talán mi is érezzük, tudjuk, mi sántikálunk rosszban.

Isten gyakran elhallgat. Különösen akkor, ha valamit vétkezünk, valami fájdalmat okozunk neki. Megsértődik? Elhallgat, mint ahogy az ember elhallgat, mikor valakinek mesél valamit és az hirtelen elfordul és máshoz szól vagy hirtelen teljesen másról kezd beszélni. Bánt minket, de elfogadjuk és várjuk, hátha visszafordul hozzánk anélkül, hogy elnézést kérne. A hallgatás nem sértődés, mert nem csapunk az asztalra, nem rángatjuk meg, nem hagyjuk ott, csak elhallgatunk várakozón és kissé szomorúan, mert valami szépet szerettünk volna adni, mondani. Isten elhallgat, mikor másra figyelünk, mással vagyunk elfoglalva, elfordulunk, sőt, elhagyjuk, megfeledezünk róla. Minél jobban el vagyunk foglalva vágyainkkal, ambícióinkkal, félelmeinkkel, annál nagyobb csöndbe látszik burkolózni, szinte a feledésbe vonul vissza, talán még emlékeinket is takarítja agyunkból. Tanulható, tanult viselkedésünk lehet, hogy ilyenkor, amikor a legnehezebb, képesek legyünk kinyitni lelkünk kapuját és figyelmünket ráfordítani és valóban meghallani Őt azokban a helyzetekben, amikor a legnagyobb veszélyben vagyunk, amikor a legnagyobb szükségünk lenne rá. Boldogok, akik ezt a kis ajtót folyamatosan nyitva tudják tartani, egyensúlyi helyzetükben is hallják, mit tegyenek és mit kerüljenek.

Mondják, Isten hallgatása próbatétel. Úgy gondolom, ez olyan próbatétel, amivel felfokozza a vágyat bennünk az iránta való figyelemre, ha éppen valami fontosat akar mondani vagy amikor nagyon rászorulunk az üzenetére és nagyon meg kell halljuk és értsük, mint mikor a szónok hatásszünetet tart, felcsigázandó a hallgatókat, vajon most mi következik?

Drága Istenünk! Ne szűnj meg soha vonzani minket, akár megszólalsz, akár csöndben vagy!

Templomlépcső, 2023. november